

VOCACIÓ, APTITUD I EFICÀCIA EN EL TREBALL

Pel Dr. JESÚS
NOGUER-MORÉ

III. — Alguns tipus de treballador normal. La «fitxa biotipològica»

Del que havem dit en els anteriors articles podria deduir-se que nosaltres pretenem que, una vegada conclòs l'estudi de la «formula de la personalitat» de cada aspirant a treballador, aquest, com un autòmata, no hauria de fer altra cosa que seguir el camí fressat, sense fer cas de la veu de la seva idiosincrasia personal, que l'atira vers uns indrets que es complauen a proscriure-li les conclusions científiques.

Ja dèiem, però, en un incís, que, donat el cas que l'interessat vulgui seguir el camí que el seu instint primari li dicti, la Biotipologia aplicada li dirà com ha de fer-ho per a esquivar les conseqüències de la seva lliure determinació.

La Biotipologia, com tota ciència d'aplicació, no té els horitzons limitats. Fonamentalment, compta amb dos grans objectius: orientar l'individu vers unes activitats que estiguin d'acord amb les seves disposicions, i, ensems, prevenir els accidents possibles quan ha seguit el camí adequat, però molt més quan ha seguit d'aquest camí la direcció oposada.

Naturalment que no altra cosa calia esperar de la grandària de l'objecte d'estudi d'aquesta ciència de les constitucions i temperaments, que bé podem dir que abraça la vida humana integralment. I la vida està fonamentalment renyida amb tota fórmula limitada: sempre que els savis de tots els temps han volgut reduir-la a alguna síntesi, la vida, com la lluna plena sobre el mar, s'ha alçat, somrient i burleta.

Cal no perdre de vista que en Biotipologia, com en totes les ciències biològiques, la vida es presenta com una esfera fotografiada: si queda ben fadada en el primer pla, tota la porció restant s'albira sols en penombra.

Es així com a la ciència dels temperaments i dels caràcters li és permès d'establir uns quants tipus i subtipus, que els obrers de la intel·ligència poden escorcollar a fons i treure'n conseqüències d'utilitat incontestable. Són el que podem anomenar **prototipus temperamentals**. Mes, al seu entorn s'escampen, fins a perdre's de vista, innombrables tipus, la veritable significació dels quals no es pot pas escartir fàcilment; i, per últim, en la llunyania, una quantitat considerable d'individus, que presenten característiques comunes a tots els grups que la nostra habitual afecció a les síntesis ha establert, però que honradament hom no pot pas encaixar en cap d'ells, per manca dels caràcters fonamentals exigibles. Són aquells individus que especialistes no massa equànimes enquadren, un mateix individu, successivament a cada grup, segons el gust personal del classificador.

Hem fet aquesta diem-ne disgressió per a donar a comprendre el veritable abast que cal donar a les classificacions de tipus i subtipus que es van establint a mesura que avança la ciència de la individualitat. L'abast, i també

